ఈవారం కథ

మేల్కొన్న జ్వాల

– డాక్టర్ కొలకలూరి ఇనాక్

'ఇది నా పెళ్ళి'కార్డు ఇచ్చాడు యోగి. 'ఇది నీ చావు' నిద్రమాత్రల పొట్లాం ఇచ్చాడు. తీసుకొంది సునీత. 'ఇక నీ యిష్టం' లేచాడు.

'వస్తే నీ పెళ్ళికి రావాలి, లేకపోతే నేను చావాలి. అంతేనా?' అడిగింది.

'కరెక్ట్!' లేచాడు. 'ఏ మాటా చెప్ప' యోగి వెళ్ళిపోయాడు.

కార్డు ఊహించినట్లుగానే ఉంది. పొట్లంలో డజను మాత్రలున్నాయి.

తెచ్చుకున్న కాఫీ అలాగ్గే వుంది. ఎతుక్కొంటూ వచ్చిన వాడు వెళ్ళిపోయాడు.

తానేమాట యోగితో చెప్పదు. చెప్పటానికి తానుండదు. అతను వచ్చేసరికి తన శవం వుంటుంది.

తాను పబ్లిక్‌గా చావాలి. తాము మామూలుగా కూర్చునే ఈ కార్నర్‌లో ఈ టేబుల్ మీద, ఈ కుర్చీలో, ఒక గంట లోపల శవం తాను.

యోగి పెళ్ళికి తాను వెళ్ళకూడదు. వెళ్ళలేదు. కాఫీతో నిద్రమాత్రలన్నీ మింగాలనుకొంది. కాఫీ చల్లారిపోయింది. పొట్లం విప్పలేదు. కాఫీ తాగలేదు. అది మరీ చల్లబడిపోతూవుంది.

'యోగి రాలేదా?' ఎవరో అడిగారు. 'వచ్చిపోయాడు' చెప్పింది. 'పెళ్ళట!' అంటే 'ట' అంది.

సునీత, యోగి ఫ్రెండ్స్ అనీ, ప్రేమికులనీ, పెళ్ళి చేసుకొంటారనీ, యూనివర్శిటీలో తెలియని వాళ్ళు లేరు.

'ఇది మోసం కదా!' అవునో కాదో సునీతకు తెలియదు. కళ్ళలో నీళ్ళింకిపోయాయి.

సునీత మళ్ళీ కాఫీ తెచ్చుకొంది. బోయ్ చల్లారిన కాఫీ తీసి టేబుల్ తుడిచాడు.

ఆమె కాఫీ తాగబోయింది. కాఫీ కాషాయం. చేదు, విషం దూరంగా నెట్టింది.

ఆమెకు కాఫీ చల్లారటం తెలిసింది. చేదుగా వుండటం తెలిసింది. చావదలచుకొన్న మనిషికది విషమనీ తెలిసింది. రుచి తెలుస్తున్నందుకు ఆమెకు ఆశ్చర్యంగా వుంది.

యోగి కార్డంటే ఇవాళ ఇచ్చాడు కానీ, పెళ్ళని నెల ముందే చెప్పాడు. కాబోయే పెళ్ళాం ఎంతో అందగత్తె అనీ చెప్పాడు. కట్నం కానుకల గొప్ప చెప్పాడు.

తాను వినలేకపోయింది. నేను బతకలేనంది. చనిపోతానంది.

చావమన్నాడు. నవ్వాడు. తాను ఏడ్చింది. ఆ రోజు పోయాడు. ఈ రోజు వచ్చాడు.

సునీత ఈ నెలంతా ఏడ్చింది. కళ్ళలో నీళ్ళన్నీ వృధాగా ఖర్చయిపోయాయి. చూచేవాళ్ళు లేరు. తుడిచే వాళ్ళు లేరు. సాధించింది లేదు. సునీత మనిషి మనిషిగా లేదు.

అమృతం లాంటి కన్నీరు అక్రమంగా కంటిలో పట్టుతప్పి చెక్కిల మీదికి బదిలీ అయింది. అది మళ్ళీ వుట్టి నూరు చేరలేదు. తానూ స్వగ్రామం పోలేదు. ఉన్నచోటే వుండలేదు. పరిశోధన సాగించలేదు.

స్వప్నలంటే భయం. యూనివర్శిటీ అంటే అసహ్యం. యోగి అంటే రోత. తనమీద తనకు కంప రం బతకాలని లేదు.

నెలంతా ఎలా గడిచిందో తెలియదు.

సునీత స్కాలరే. పిహెచ్.డి., చేస్తూ వుంది. మేథ్స్ డిపార్ట్‌మెంట్. ఎం.ఎస్‌సి.,లో యూనివర్శిటీ ఫస్ట్ రెండు రికార్డు బద్దలు కొట్టింది. మూడు గోల్డ్ మెడల్స్ సాధించింది. యు.జి.సి. నెట్‌లో క్వాలిఫై అయింది. నూటికి ఒకరో ఇద్దరో క్వాలిఫై అయ్యే పరీక్ష. ఇవాళ జె.ఆర్.ఎ వస్తుంది. రేపు లెక్చరర్ అవుతుంది. వర్తమానం బాగా వుంది. భవిష్యత్తు దివ్యంగా వుంటుంది. అయినా డిపార్ట్‌మెంట్‌కు పోబుద్ధి వుట్టటం లేదు. అసలు యూనిర్శిటీలోనే వుండాలనిపించటం లేదు.

పల్లెకు పోలేదు. తల్లి తన చిన్నతనంలోనే చనిపోయింది. తండ్రి మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. సవత్తల్లి తల్లికాదు. ఇంటినిండా సంతానం, మనుష్యుల నిండా ఆకలి దారిద్ర్యం. తనను అవ్వ సాకింది. చదివించింది. ఇప్పుడవ్వలేదు. పల్లెల్లో తనకెవరూ లేరు. తండ్రి వున్నా లేనట్లే.

ఎవణ్ణో ప్రేమించిందట, పెళ్ళాడుతుందట, ఉద్యోగం వెలగబెడుతుందట. పట్నంలోనే వుంటుందట. పల్లెకు రాదట అని చాలామంది పల్లెలో చెప్పుకున్నారు.

ఈ పరిస్థితుల్లో చితికిన గుండెతో సునీత పల్లెకు పోలేదు. వుండలేదు. వుండేచోటు లేదు. ఆదరించే వాళ్ళు లేరు కన్నీరు తుడిచేవాళ్ళు లేరు. ఆకలి, దారిద్ర్యం, కన్నీరు– అంతే తన వారసత్వం.

చేదు కాఫీ వదిలేస్తే చల్లారిపోయింది. మళ్ళీ కాఫీ తెచ్చుకొంది. బాగుంది. చిత్రం తనకు రుచి తెలుస్తూ వుంది. నిద్రమాత్రల పొట్లం విప్పబోయింది.

విద్యార్థినీ విద్యార్థులు, పరిశోధకులు–ఇరవై ముప్పై ఏళ్ళ మధ్యవాళ్ళు, యవ్వనం మీద ఎక్కి తిరిగే వాళ్ళు– ఒంటరిగా, జంటలుగా, గుంపులుగా, కేంటిన్‌లోకి పాలోమని వచ్చారు. చుట్టూ కూర్చున్నారు.

సునీత పొట్లం విప్పలేదు.

వాళ్ళు కాఫీ తాగుతున్నారు. కబుర్లు నములుతున్నారు. కాలం మింగుతున్నారు. వస్తున్నారు, వెళుతున్నారు. సునీత కదల్లేదు.

జంటల కథలు వేరు. సౌందర్యం చిందుతుంది. ఆనందం పెరుగుతుంది. సంతోషం పండుతుంది. ఉత్సాహం తింటారు. ఉద్వేగం ఊపిరి పీలుస్తారు. సమయం పెనుగులాడుతుంది. కూర్చోలేని, నిలువలేని, ఆగలేని శరీరాలు తొందర పడతాయి. అశాంతిగా తిరుగుతాయి. మూగరాగాలు తీస్తాయి.

ఆ రాగమే ఒకప్పుడు ఇంద్రధనస్సు అయింది. ఎన్ని రంగులు, ఎన్ని సొగసులు, ఎంత ఆనందం, ఎంత తీపి కన్నీరు.

యోగి యోగ్యుడే. అందగాడే, మాటకారే, మంచివాడే. ఏం లాభం? మనసులేదు, మనిషికాదు.

తాను రీసెర్చిలో చేరినప్పుడు రేంక్ చూసి మెచ్చుకొన్నాడు. మార్కులు చూసి అభినందించాడు. అంతటితో ఆగలేదు. కళ్ళు మెరుపన్నాడు. పళ్ళు తళుకన్నాడు.

అటువంటి క్షణాలలోనే వళ్ళు తియ్యటి తిమ్మిరి తెప్పమీద తేలపోయేది. గుండె కొనలో కోకిల కూత వినిపించేది. రంగు రంగుల సీతాకోక చిలుకలు సుతారంగా విలాసంగా తలనిండా కమ్ముకొనేవి. మనస్సంతా ఉరుమురిమి, మెరుపు మెరసి, వాన కురిసి, ఇంద్రధనస్సు రంగులతో ఉయ్యాల లూగేది.

ఫలితం? నెల తప్పింది. భయపడలేదు. ఎబార్షన్. చలించలేదు. అయినా అదే ఉదయం, అదే స్పందన, అదే గాలి, అదే గిలగింతలు, అవే అందాలు. మళ్ళీ ఎబార్షన్.

'ఎబార్షనెందుకు?'

'ఇప్పుడప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోం కదా?'

మళ్ళీ మామూలే? సూర్యోదయం. కోరిక రెక్కలు తొడుగుతుంది. సాయంకాలం విచ్చుకొంటుంది. రాత్రి నిశ్శబ్దం.

మూడేళ్ళు గడిచాయి. యోగి థీసిస్ సబ్మిట్

చేసింది. తాను వెనుకబడిపోయింది. ఏమీ పర్కు జరుగలేదు. మనస్సు నిలవటం లేదు. బుద్ధి పనిచేయడు. వంటినిండా సీతాకోక చిలుకలు. ఇంద్రధనస్సులు, కోకిల కూతలు.

ఆ రోజు డబుల్‌కాట్ మీద యోగీ, తాను? ఆ రోజే తనకు మొదటి రోజు. శరీరంలో ప్రతి అణువూ నృత్యం చేసింది. 'ఇదింతవరకూ అస్పృశ్యం. ఇప్పడిది స్పృశ్యం. నేనే స్పృశించాను' అన్నాడు యోగి.

ఇంతవరకు ఏ పురుషుడు తాకని నీ శరీరాన్ని నేను తాకాను అంటున్నాడనుకొని 'అవును' అంది సునీత.

కానీ అతను అంటుంది వేరు. 'సుష్మ అంట రానిదానివి. అయినా నేను అంటుకొన్నాను. అదే యోగి మంచితనం. అప్పటికి ఆమెకు అర్థం కాలేదు. అర్థమయ్యే సరికి చాలా కాలం గడిచిపోయింది. ఆ పొగరు తలుచుకుంటే కమ్మని కాఫీ చేదుగా వుంది.

సునీత కిటికీలోంచి చూసింది. చుట్టూ చెట్లు! ఎండపడి ఆకులు మెరుస్తున్నాయి. చెట్లు గాలికి నెమ్మదిగా తలలూపుతున్నాయి. చిలుకలు గుంపుగా వారాయి. రంగు రంగుల పక్షులు, సూర్యుడు మండిపడుతున్నా, చెట్లు అల్లకల్లోలంగా లేవు.

ఆమె మళ్ళీ కాఫీ తెచ్చుకుంది. పొట్లం చేత బుచ్చుకొంది. 'హాయ్ సునీ! అంటూ ఫ్రెండ్ వచ్చింది. వాగుడు కాయ. క్షణం నోరు మూతబ డదు, నోరు సెక్రటరీ. ఉత్పత్తికి కొదవ లేదు. కాలు నిలువదు. క్షణ మాగదు, మాటా , చేతా, ఒకే స్పీడ్.

'ఫుట్‌బాల్‌వి నువ్వా? వాడా? ఎవరు ఎవరికి కిక్ ఇచ్చారు? కమాన్ క్విక్. స్పీక్!'

సునీత మాట్లాడలేదు. దుఃఖంగా లేదు. నిర్లి ప్తంగా వుంది.

'పోవే మేధావీ!' అంటూ ఫ్రెండ్ వెళ్ళిపోయింది.

నిజమే, తాను మేధావి కాక మరేమిటి? మా వాళ్ళు మేథ్స్ ఎం.ఎస్‌సి., ఎవరు చేశారు? చాలా తక్కువ. ఎందరు చేయగలరు? చాలా కొద్ది. యూనివర్శిటీ ఫస్టు రాగలరా? చాలా కష్టం. రికార్డ్స్ బ్రేక్ చేయగలరా? కష్టమే! పిహెచ్.డి., చేయగలరా? ఇబ్బందే? మా వాళ్ళే ఏమిటి? ఎవరు మాత్రం తనతో సమానం? పాతికేళ్ళు రాకముందే తాను సాధించింది ఎవరు మాత్రం సాధించగలరు? తన రికార్డ్స్ ఎవరి ఊహకయినా అందుతాయా? తాను చేయవలసిన పని చేయగలిగిన పని చేసే సామర్థ్యం ఎందరి కుంది?

తన తలకున్న వయస్సును దాటిన వ్యక్తిత్వం తన శరీరానికి వుంటే ఎంత బాగుండేది. తన తల పరిపక్వమవుతుంటే తన శరీరం పసితనం నింపుకొంది. తన శరీరం చెప్పినట్లు వినక పోతే. వినకపోయి వుంటే–ఇప్పడేం అనుకొని ఏం ప్రయోజనం?

యోగిని తలుచుకొంటే కోపం వస్తూ వుంది. ప్రేమించాడు. అంగీకరించాడు. ఆశలు చూపాడు, కమ్మని భవిష్యత్తు ఊహించుకొంది. మోసగిం చాడు. ఏడ్చింది. పెళ్ళికి రమ్మన్నాడు. రానంది. చావమన్నాడు. సునీతకు చురచురమంది.

నిద్రమాత్రల పొట్లం పెళ్ళికార్డున్న కావరులో పెట్టింది. కళ్ళు తేటపడ్డాయి. కేంటిన్‌లోంచి కను చూపు మేర కనిపించే చెట్లు, తీగలు, పొదలు, పూలు, పిట్టలు, సీతాకోక చిలుకలు, ఆశ్చర్యం-అదృశ్యం మనోహరంగా వుంది.

తోటి స్కాలర్ వచ్చి ఎదరుగా కూర్చుని–

'యోగి పెళ్ళికి వెళతావా సునీ'

సునీత ఏమీ మాట్లాడలేదు. నిశ్శబ్దం. ఎంకాలం గడిచిపోయిందో తెలియదు. ఆకస్మాత్తుగా స్కాలర్ కోసం చూస్తే ఆమె లేదు. చుట్టూ చుసింది. కేంటిన్‌లో చాలామంది స్టూడెంట్స్, స్కాలర్స్, లెక్చరర్స్, తననే చూస్తున్నారు.

తాను నిద్రమాత్రలు మింగితే, స్పృహతప్పి పడిపోతే, వీళ్ళంతా వెంటనే హాస్పిటల్‌కు తీసుకు పోతారు. ఇక చావుబతుకుల మధ్య పోరాటం. పెద్ద న్యూసెన్స్.

చస్తే ఖచ్చితంగా చావాలి. అంతేకానీ, సందే హంగా చావకూడదు.

చావుకు హాస్టల్ రూమే అనుకూలం. కేంటిన్ కాదు. పొట్లం పైకి తీయలేదు.

ఈ నిరాశ, పరాభవం తాను భరించలేదు. హాస్టల్‌కి పోవాలి. లేవబోయింది.

ఎదురుగా లెక్చరర్. మంచి లెక్చరర్, ఆమె **లేవలేదు**. ప్రేమికుడు, ఆరాధకుడు, తనకసహ్యం 'హలో' అన్నాడు. ఎదరుగా కూర్చున్నాడు.

తన కాఫీ సగమిచ్చాడు. తాగనన్నా, తాగమ న్నాడు. తాగనన్నా, ఫరవాలేదు తాగమన్నాడు.

తాగుతూ మనిషిని చూచింది. తాననుకొన్నంత వికారంగా లేదు. దగ్గర్నుంచి చూడటం అదే మొదటిసారి.

'డిపార్ట్‌మెంట్‌కు రావటం లేదా?'

'లేదు!'

యోగి పెళ్ళి ప్రస్తావిస్తాడనుకొంది. ఆ మాటెత్త లేదు.

'నువ్వు డిపార్ట్‌మెంట్‌కు రావాలి. నువ్వు చేయ గలిగింది చాలా వుంది. నువ్వే చేయవలసింది అలాగే వుండిపోయింది. నీది విలువైన పరిశోధన. నీ వల్ల దేశానికి మేలు'.

కాఫీ అయిపోయింది. వెళ్ళిపోయాడు. మునుపు అతన్ని పోసుకోలు మనిషి అనుకొంది. కానీ చాలా సీరియస్‌గా, లోతుగా వున్నాడు.

నిజమే– కానీ ఇంత నిరాశతో, పరాభవంతో తాను జీవించలేదు, డిపార్ట్‌మెంట్‌కు పోలేదు. రీసెర్చి చేయలేదు.

ఇంటికీ పోక, డిపార్ట్‌మెంట్‌కీ పోలేక స్కాలర్‌గా ఎంతకాలం తాను హాస్టల్లో వుండగలదు? ఉండ లేదు. ఎంతోకాలం కాదు, ఎన్ని గంటలో కూడా ఉండలేదు.

హాస్టల్‌కి పోవాలి. వెంటనే చనిపోవాలి.

పెద్దగా నవ్వు వినిపిస్తే వెనుదిరిగి చూసింది.

అతణ్ణి కేంపస్ జోకర్ అంటారు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూ కేంపస్ అంతా తిరుగుతూ కనబడుతూ వుంటాడు. నవ్వటం, నవ్వించటం తప్ప అతనికి పనిలేదు.

నిజానికి అతని జీవితం నవ్వులతో నిండిపో లేదు. కటిక దరిద్రుడు. తల్లిదండ్రుల్లేరు. బంధు మిత్రుల్లేరు. ఆస్తిపాస్తుల్లేవు. నానా తంటాలుపడి చదువుకొంటున్నాడు. తెలివైనవాడు. ప్రేమించేనన్న అమ్మాయి, పేదవాడని తెలిసి గొంగళివురుగులా ముడుచుకుపోతే సీతాకోక చిలుకలా మారేదే కానీ శవం కాలేదు. నవ్వునూ యింకలేదు. మాసిపో లేదు. పువ్వు విచ్చుకొన్నట్లు నవ్వుతాడు. పసినవ్వు. బాల్యం చెరిగిపోని, చెదిరిపోని నవ్వు. ఎంత కమ్మని నవ్వు! అతని జీవితం ఎంతటి విషా దమో, అతడి ప్రవర్తన అంతటివినోదం. అసలు విషాదాన్ని మించిన ఆనందం లేదేమో! లేకపోతే ఎలా నవ్వుతాడు? తానిప్పుడు నవ్వగలదా?

ఎవరితోనో అంటున్నాడు. 'నవ్వేవాళ్ళు ఎప్పుడూ నవ్వుతార్రా, ఏడ్చేవాళ్ళు ఎప్పుడూ ఏడుస్తూనే వుంటారు. నువ్వు నవ్వదలచుకొన్నావో, ఏడ్వ దలచుకొన్నావో, అది నీ యిష్టం. నవ్వదలిస్తే ఎన్ని ఏడుపులయినా కరిగిపోతాయి. ఏడ్వదల చుకున్నావో, ఎన్ని నవ్వులయినా మాడిపోతాయి. ఏడవటం అవివేకం–నవ్వటం–నాయనా సుఖం' నవ్వుతున్నాడు.

సునీత ముఖం దుఃఖంగా లేదు.

ఎవరో అడిగారు.

'మీ అమ్మ ఎక్కడుందిరా?'

'స్వర్గంలో'

'గేరంటీ?'

'సెంట్ పర్‌సెంట్' నవ్వుతున్నాడు.

సునీతకు తల్లి గుర్తుకువచ్చింది. తల్లి చచ్చి స్వర్గాన వుంది. అదృష్టవంతురాలు. అన్ని పీడలు తప్పించుకొంది. ఆకలి, దారిద్ర్యం, అవమానం, దౌర్జన్యం–అన్నింటి నుంచి, అంతటి నుంచి విముక్తి పొందింది.

తల్లి ఆత్మహత్య తనకు ఆచరించదగ్గ మార్గ మనుకొంది. తల్లి మరణం మళ్ళీ గుర్తుకు వచ్చింద.ఇ

తన తండ్రి యోగిలాంటి మగవాడే.తనకూ తన తల్లికీ వచ్చిన కష్టం–తనమీద, తమ మగవాళ్ళకు మోజు తీరిపోవటమే!

తల్లిని పెళ్ళాడి తండ్రి మోజు తీరగానే తరిమి చంపి, మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకొన్నాడు.

తనతో స్నేహం చేసిన యోగి, మోజు తీరగానే తనని కాదని, చావమని, పెళ్ళిచేసుకుంటున్నాడు. రెండు జీవితాలూ ఒకటే!

తల్లిలాగే తాను, బ్రతికినా, చచ్చినా అంతే! తనది తల్లి చాలు. తనలో మరో తల్లి దాగివుంది. ఆమె తను, అమ్మపాలతో పెరిగిన శరీరం, తన శరీరం, ఈ శరీరం తన అదుపు తప్పింది ఫలితం అన్యాయం.

ఇక న్యాయం జరగాలి. ఈ శరీరం తనమాట వినాలి. తాను చెప్పినట్లు చావాలి. రూంకు పోవాలి. తనకీ అమ్మ అడుగుజాడలే! అమ్మ గుర్తుకువస్తూ వుంది.

భర్త జుట్టు పట్టుకొని కొట్టని చోట కొట్టి, తన్నరాని చోట తన్ని, వీధిలోకి నెట్టేసి, తలుపులు వేసేసుకొంటే అవమానంతో, దిగులుతో, రోషంతో, ఆకలితో, నిరాశతో, హీనమైన శరీరంతో, పలగిన గుండెతో, చాలా తీరుబడిగా రైలు పట్టాలెక్కి వచ్చే రైలుకోసం గంటల తరబడి పడిగాపులు పడి, చావును ప్రశాంతంగా నిశ్శబ్దంగా ఆహ్వానించింద తల్లి, చంకలో ఒక్కగానొక్క ముద్దుల కూతురితో ఏడుస్తూ దిగులుగా, ఏకాకిగా–

తాను ఇప్పుడు ఏకాకి! కాని వుంటే ఇద్దరు పిల్లలుండేవాళ్ళు. తల్లి ఒక్కడిల్లాతో రైలు పట్టా లెక్కితే, తానిద్దరు పిల్లలతో పోవలసి వచ్చేది. కొంతమేలే!

ఆరోజు అమ్మను రక్షించటానికి ఎవరూ లేరు. గంటల తరబడి రైలు పట్టాలమీద, రైలు రాకకోసం చూస్తూ కూర్చున్నా ఎవరూ రక్షించలేదు.

కానీ, తన పరిస్థితి వేరు. తనను చాలా కళ్ళు గమనిస్తున్నాయి ఏ మాత్రం సందేహం వచ్చినా తనను బ్రతికించటానికి వీళ్ళంతా తీవ్రంగా ప్రయత్నిస్తారు. తనను వీళ్ళు చావనీయరు.

తల్లి ఎవరికీ అక్కరలేని ప్రాణి. తానలా కాదు. తల్లికి అండలేదు, ఆదరణ లేదు. తిండి లేదు, పుట్టినిల్లులేదు, మెట్టినిల్లు లేదు. ఒంటరితనం. ఏకాగి–చుట్టూ నిరాశ.

తనకు అటువంటి పరిస్థితి లేదు. తనకూ పుట్టి నిల్లు లేదు, మెట్టినిల్లు ఇల్లుకాదు. తనను కాదన్న వాడున్నట్లే, కాదనకునేవాళ్ళున్నారు. తన కోసం డిపార్ట్‌మెంటుంది. పరిశోధన వుంది. భవిష్యత్ వుంది. స్కాలర్‌షిప్ వుంది. తిండి వుంది. తిన్న లుండవు. లెక్చరర్ అవుతుంది. తాను చేరవలసిన పని వుంది. చేయించవలసిన పనివుంది. తన పనిని ఆశించే దేశం వుంది.

రైలు కోసం, చావుకోసం ఎదురుచూసే తల్లిని ఏ మాత్రం చూడకుండా రైలు వచ్చింది. ఆగ కుండా వచ్చింది. ఆలోచించకుండా వచ్చింది. అయోమయంగా వచ్చింది. అమ్మ రైలుకు ఇంజన ణకు ఆనందంఆ ఆహ్వానం పలికింది. స్వాగతం చెప్పింది. ఆహ్వానం అందుకున్న రైలు ఆగలేదు.

తల్లీ, చంకన బిడ్డ, పట్టాల మధ్య తల్ల ఇంజన్ వచ్చింది. తల్లి సంతోషంగా వుంది. బిడ్డ ఏడుస్తుంది. ఇంజన్ తల్లికి తగిలింది. చంకలో బిడ్డ ఎగిరి అల్లంతదూరంలో పట్టాలమధ్య, స్లీపర్ మధ్య, రాళ్ళమీద పడింది. తల్లి నడుం మీదగా ఇంజన్ ముందు చక్రం దొల్లిపోయింది.

రైలు వెళ్ళిపోయింది. రెండు ముక్కలు అతి కితే తల్లి మొండెం. రాళ్ళమీద ఏడుస్తూ పసిపాప. అమ్మవచ్చింది. ఏడ్చింది. మొత్తుకుంది, ఏడ్చే పాపను ఎత్తుకొంది. పోయిన కూతుర్ని చూసిన కుమిలిపోయింది. పాపలో కూతుర్ని చూసుకొని పెంచుకోసాగింది.

సునీత కళ్ళు తుడుచుకుంది. నీళ్ళు రాలేదు. కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. తనకోసం కాదు తన తల్లి కోసం

తనూ ఆ రోజో చనిపోవలసి వుంది. పాతికేళ్ళు జీవించింది. వయస్సుతో పాటు చదువు పెరిగింది. శరీరమూ పెరిగింది. అదే అన్ని సమస్యలకు కేంద్రమయింది.

తల్లి బాటే తన బాట

పాతికేళ్ళలో తానేంత జీవితం చూసింది? ఎంత అర్థం చేసుకుంది?

తన తల్లికి గత్యంతరం లేదు. తనకలా కాదే?

ఆ రోజు తల్లితో పోకపోవటం, ఈ రోజు ఒంటరిగా పోవటానికా?

అప్పుడు చావకపోవడం, ఇప్పుడు చావటానికా?

'హాయ్ సునీ' అన్నాడు యోగి.

కాఫీలు రెండు తెచ్చాడు 'తాగు' అన్నాడు. ఆమె తాగలేదు. నిర్లిప్తంగా కూర్చుంది.

'తాగు!' గదించాడు.

'తాగను' కసిగా చెప్పింద.

ఆమే ముఖం చూడలేకపోయాడు.

కాఫీ తాగుతూ అన్నాడు 'పెళ్ళికి వస్తున్నావు కదా?'

'రాను!'

'చస్తున్నావా?'

'లేదు'

సునీత ముఖం చూడలేకపోయాడు. ఇటువంటి మనిషి అతడికి పరిచయం కాలేదు. కరిగిపో యేదీ, కన్నీరుపెట్టుకొనేదీ మాత్రమే తెలుసు. మేక తెలుసు, పులి తెలియదు.

'అది కాదు సునీ!' చేయి పట్టుకొన్నాడు. విదిలించి కొట్టింది.

'నన్ను తాక్కు!'

'సునీ- ఏం?'

'నువ్వు అంటరానివాడివి!'

'సునీ!'

'షటప్!'

'సునీ!'

'నన్ను అలా పిలవకు!'

'సునీ!'

నన్నలా తలవకు'

సునీత లేచింది. పెళ్ళి కార్డు, పొట్లం యోగి ముందు పెట్టింది. 'తీసుకో' అంది తీసుకొన్నాడు

'ఏమిటిది?' అన్నాడు.

'ఇది నీ పెళ్ళి' కార్డు చూపించింది. 'ఇది నీ చావు' పొట్లం మీద వేలు పెట్టింది.

సునీత కేంటిన్ దాటింది. మెట్లుదిగింది. చెట్ల లోంచి నడిచింది. రోడ్డెక్కింది. హాస్టల్ వైపు వెళుతూ వుంది. అస్తమిస్తున్న సూర్యుడు ఆమె నుదుటిమీద వాలుతున్నాడు.

** ** **